

PARLEM-NE

JOAN SOLÀ

Què és emoció

jo tampoc
no sé d'on
vinc ni on
vaig ni
què he de
fer amics i
necessito
que em
doneu
una mà

Emoció és quan la Laura borràs elegantíssima pronuncia una lletania de lloances des del faristol d'aquell palau de la música ple com un ou i tu estàs segrestat darrere l'escenari i aleshores et diuen ara has de sortir i et trobes allà enmig enlluernat pels focus i la gent aplaudeix i aplaudeix i no saps què fer i et mous una mica i sents una cosa un blom aquí dins que sembla que el cor et vol saltar del pit i fas pareteta amb la mà contra la llum però tampoc no veus res només mans frenètiques

aleshores et diuen ara has de sortir i et trobes allà enmig enlluernat pels focus i la gent aplaudeix i aplaudeix i no saps què fer i et mous una mica i sents una cosa un blom aquí dins que sembla que el cor et vol saltar del pit i fas pareteta amb la mà contra la llum però tampoc no veus res només mans frenètiques

aleshores et diuen ara has de sortir i et trobes allà enmig enlluernat pels focus i la gent aplaudeix i aplaudeix i no saps què fer i et mous una mica i sents una cosa un blom aquí dins que sembla que el cor et vol saltar del pit i fas pareteta amb la mà contra la llum però tampoc no veus res només mans frenètiques

animar-la i el teu departament també s'hi va bolcar i un dia la vas veure en una conferència caram noia que bé que estàs que valenta que ets i la meritxell et mirava amb ulls esbatanats perquè es diu meritxell i ara per internet no ha pogut aguantar més i t'ha dit que vostè em va salvar i que mai no oblidaré amb quina tendresa em va tractar i un i un altre i un altre t'anomenen benivolgut mestre i amic i diuen que s'han emocionat com si aquest premi els l'haguessin donat a ells perquè això és emoció

emoció és si algú t'ha dit que ets un referent de la llengua i del país i allà sota els focus no saps què volen dir i penses potser sí potser tots aquests compatriotes necessiten que algú els asseguris que van bé que estimen i defensen allò que s'ha d'estimar i defensar i es pensen que aquest ets tu ai pobrets si jo tampoc no sé d'on vinc ni on vaig ni què he de fer amics i també jo necessito que em doneu una mà per continuar estudiant aquesta llengua entranyable per preparar les classes fins a les hores petites per estar segur que cal denunciar la mentida la violència els sarcasmes les humiliacions que pateix la nostra pàtria la nostra llengua i les «prudències» dels nostres dirigents

les desercions d'aquest i de l'altre i de vegades de tots plegats i que necessitem refer la nostra autoestima i dir prou ja n'hi ha prou contra la violència feroç que anomenen democràcia i plantem cara d'una vegada contra la subordinació del nostre poble a cap altre poble de la nostra llengua a cap altra llengua que això és la suprema emoció*

MOTACIONS

MÀRIUS SERRA

Migjorn?

Aquest vent que ve del sud dóna nom a una comunitat internàutica molt interessada en les mutacions dels mots.

Des de fa set anys, s'hi debat qualsevol afer relacionat amb la llengua catalana, sense cap restricció i amb la voluntat inequívoca de cobrir tot el domini lingüístic. El consell directiu té disset membres, dels quals només un és de Barcelona. Són filòlegs, docents o altres professionals relacionats amb la llengua que valoren l'admissió de nous membres actius. Ara per ara, són 248 veus, però el butlletí *InfoMigjorn* que recull les seves intervencions ja el reben més de 10.000 subscriptors. Des de l'any 2006, l'administrador de la llista migjornera és l'alcoià Eugeni S. Reig, autor de treballs tan ciclopis com el diccionari *Valencià en perill d'extinció*. Ara acaba d'empadronar-la a la xarxa. L'adreça és www.migjorn.cat. Si hi feu un cop d'ull ja veureu quin pa s'hi dóna i us podreu apuntar a migjornejar feliços entre els tresors variats de la nostra llengua compartida. *Migjorn* és un mot que em fascina per la bessonada bizigòtica ge-jota. Hi ha pocs mots que et facin ballar una jota just després de trobar-te el punt G.*

Retrat | Pere Guixà

Torrentius

La pintura holandesa del segle XVII és un dels cims d'Europa. Rembrandt, Hals, Ruysdael, Vermeer i d'altres van treballar en un art lliure de mecenatge, en què els quadres exornaven les cases, els mercats, les botigues... Aquesta pintura no tractava escenes de guerra ni sumptuositats, sinó costums familiars, paisatges airejats, objectes ordinaris. Els pintors treballaven per agradar a una burgesia la prosperitat i el benestar de la qual era sensible a l'art.

Però hi ha una taca en aquesta Holanda cívica i tolerant, en plena expansió. El *Batavia*, vai-

xell que en una singladura a les Índies Orientals va naufragar, i alguns dels seus tripulants van amotinar-se i, a càrrec del monstruós Jeronimus Corneliszoon, van establir-se en una illa on van subjugar les famílies de colons, van practicar canibalisme i van resistir als vaixells que hi van anar a restablir l'ordre.

És sota aquesta ombra que s'estudia Torrentius, pintor vital, heterodox, tumultuós, gos sense collar que va conèixer Corneliszoon i de qui només es conserva un quadre: *Natura morta amb brida*.

Hi ha una mica del Marquès de Sade, en aquest pintor, i

també dels poetes maleïts del XIX i del surrealisme. Un dia va ser empresonat per impietat (pertanyia als Rosa-Creu) i corrupció (els seus models no eren només gent que trobava en tavernes i prostíbuls). Torrentius va ser torturat i empresonat, i finalment, gràcies a la intervenció d'amics, va aconseguir ser desterrat a la cort d'Anglaterra, on va ser pintor del rei i va poder erigir-se, a diferència dels seus col·legues artesans, com a autor d'una obra intransferible. Els biògrafs (sobretot el poeta Zbigniew Herbert) es perden en el motiu pel qual un dia va voler tornar a Holanda. La seva captu-

Hi ha una mica del Marquès de Sade, en aquest pintor holandès

ra era un fet segur. Torrentius (Jan S. van de Beek) va morir empresonat i en la ignomínia.

Hi ha constància de molts quadres seus, però només l'atzar va fer que algú trobés *Natura morta* (feia de tapadora d'un barril de panses). En primer terme, veiem el prosaic utilatge de qualsevol bodegó, nibat d'una llum clínica. Al fons, abismada, hi ha una mena de màscara de metall. Però, si s'hi mira amb atenció, veurem la vida que dimana d'aquest objecte terrible, que a la fi es percep com una arborescència de la qual pengen les cadenes i els bastons de ferro que conformen una brida.*